

Als ezels balken over een heilige koe

Herinnering aan Alphen aan de Rijn, vijf jaar geleden.

Alphen is niet het einde. Het begint pas.

Healthcare zorgt ervoor dat universiteiten, artsen en politiek alleen de fabeltjes en de leugens kennen, die veel opbrengen. Vandaar de heisa, die men nu alleen maar kan gedogen.

Geen varken te zien, na laatste schuttersfestijn.

Deze morgen:
"Hebben jullie hier iets aan ? Beschrijft veel drugs."

<https://erowid.org/archive/rhodium/chemistry/shulgin.pea.sar.hop.html>

1.4.1. Biochemical and Animal Screening

..... The close biochemical relationship between LSD and serotonin has been exploited to offer proposed mechanisms of action of the former drug, but efforts to extrapolate these relationships to structural analogs of LSD have led to disappointing correlations with human effectiveness. A constant stumbling block, as an example, is 2-bromo-LSD (BOL), which is as active an antiserotonin agent as LSD, but which is substantially without psychotomimetic activity in man .....

..... Several behavioral approaches have been studied. The use of unrestrained or untrained animals was the basis of Hall's open-field test (Hall, 1934) in which animal activity patterns (rearing, preening, defecation, ranging) were found to be influenced to a degree proportionate to a drug's potency in man. Lipman et al. (1963) have applied this test to a series of piperidinoglycolates, and Brimblecombe (1963, 1967) to a number of tryptamines. Behavioral tests in other animals [in mice, a head-twitch assay (Coyne and Pickering, 1967) and interference with nest-building (Schneider and Chenoweth, 1970); in cats (Brimblecombe et al., 1964), and a sham-rage response syndrome (Benington et al., 1958); in monkeys (Hunt and Brimblecombe, 1967)] are usually restricted to small groups of closely related compounds. A behavioral response assay (the Bove-Gatti drug profile) has been restructured to allow for the evaluation of psychotomimetic drugs (Smythies et al., 1969). A recent review (Brawley and Duffield, 1972) has analyzed the extensive literature concerning these correlates. A failing with most of these assays is the need to employ large doses of the drug. In most cases these are approaching the lethal dose, and are certainly well above the dose/weight equivalent employed in man. Several specific assays have been critically analyzed (Silva and Calil, 1975) and it has been shown that not all families of drugs are validly detected and certain CNS agents that are not psychotomimetic respond as if they were; in general it is concluded that they are of limited value.

Mvg,
Frits

Zo grappig hoe men als ezels blijft balken over de heilige koe, die serotonine wel is.

Serotonine is een van de tientallen stofjes, die in combinaties met elkaar magnetische velden met informatie door de neuronen heen jaagt en met die informatie statusveranderingen teweeg brengt in cellen met 'geheugens' (astrocyten) en die de aldus veranderde en aangepaste statussen, via nieuwe combinaties van de magnetische velden doorheen het neuron en verder via de synapsen naar de gekoppelde neuronen doorgeeft.

Een proces dat zich per milliseconde op een honderdtal miljard plaatsen tegelijk in het lichaam voordoet.

Het therapeutisch effect dat met het doorknippen van die verbindingen schijnbaar ontstaat, is niets anders dan de gevarenreflex waarmee het lichaam reageert, wanneer vreemde stoffen de onderlinge verbindingen in het systeem gaan doorknippen.

Vandaar, het tot stand komen van nieuwe 'symptomen', waardoor in lengten van dagen steeds maar opnieuw getherapeutiseerd kan worden. Een healthcare... die naam niet waardig.

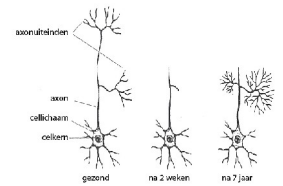

Figure 1. Schematische voorstelling van de beschadiging van een neuronaal axon in de hersenen van proefpersonen, veroorzaakt door MDMA. Bij weten en agos is twee weken na toediening de dichtheid van axonvezels in de axonvezel in de axonvezel van corpus striatum en hippocampus. Bij enkele weken en bij de meeste opus blijven deze axonvezels gezond en worden 12 maanden later na de eerste toediening (recovery, corpus striatum, hippocampus). Promaxil (corpus myeloblasticum) wordt beschouwd als een van de meest effectieve remmers van de axonvezel. *Veranderingen in axonvezel dichtheid zijn bij opus na 7 jaar nog meer te zien.

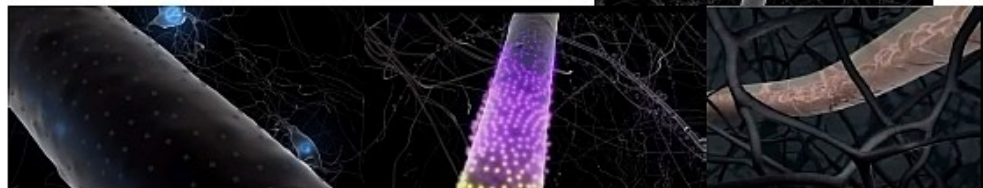
Voor de prentjes met uitleg, zie **NB950**

De voorraden van neurotransmitters worden gevormd door de mitochondriën en bijgehouden in containers (vesikels), waardoor ze, in functie van de ontvangen signalen per synaps, na verwerking van, en toetsing aan de eigen aanwezige informatie, ervoor zorgen dat het betreffend axon een nieuw specifiek gecodeerd signaal doorgeeft via de synaps aan de gekoppelde dendriet van een ander neuron, waardoor uiteindelijk het organisme tot een of andere actie kan overgaan.

Die toetsing heeft niets met geesten, magische of bovennatuurlijke krachten te maken, maar alles met een zeer eenvoudig basisgegeven, dat ook bij informaticasystemen de simpele basis vormt van schijnbaar oneindige geheugensystemen.

De huidige micro-, nano- en zelfs pico-chips zijn niets anders dan zeer compact samengeperste flip-flops (transistoren).

Welnu, het leidingensysteem in de axonen is rijkelijk voorzien van zogenoemde astrocyten (flipflops).

De binnengekomen magnetische informatie past de bestaande status van de astrocyt aan, waardoor de aldus gewijzigde status met die informatie-stroom kan verder gaan.

Dit gaat zo door tot uiteindelijk een nieuw en aangepast magnetisch commando via de synaps naar het volgend neuron wordt doorgegeven.

Filmpje ervan op http://www.adhdfraude.net/mpg/FlipFlops_Astrocyten_InNeuronen.mp4

Neurotransmitters in hun verschillende chemische samenstellingen dienen alleen maar om via hun respectievelijke magnetische componenten een gekleurd palet van informatie door te geven, waarmee het organisme (levend wezen) per microseconde de gepaste of ongepaste handelingen kan verrichten.

CLK	J	K
↑	0	0
↑	0	1
↑	1	0
↑	1	1

Synaps in handboek uit 1976 (textbook of medical physiology)

Het circus dat zich de laatste jaren afspeelt met de komedie van de stoffestheorie dient alleen om het gigantisch commercieel gebeuren te verklaren dat een groot deel van de bevolking ziek en verslaafd maakt aan psychotrope drugs.

Healthcare, universiteiten, officiële geneeskunde, politiek en pers zijn daarmee in een kiekenkot van verstoorde stoffetjes gestapt en bazuinen rond, dat niemand een gevaarlijk varken kan zien.

Goe bezig!

Apotheker Fernand Haesbrouck, 27 april 2016.